

Ти увійшла нечутно, як русалка...

Володимир Свідзінський

Ти увійшла нечутно, як русалка,
Обличчя тлінне, спущені повіки,
Вогка земля в одежі. Ти сказала,
Глузливо усміхаючись: — А, морок,
Морока, труд гіркий — живу сховати! —
Я крикнув і збудився. Ніч стояла,
Ніч, повна шуму й древньої скорботи.
І плакав я вночі. Ти так далеко!
Страшна земля в одежі... Так глибоко!
Та сосонка зів'яла чи живе? —
Однаково! Нічим вона не врадить.
Не чуєш ти, засипана, як ніч
Сама в собі перебирає шум:
То покладе його на діл холодний,
То здіме знов на темні верховини
18.VIII.1933